

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.89/2026/13.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. június 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. november 18. napján kihirdetett 25.B.430/2024/19. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett Terhelt1 I. r. és Terhelt2 III. r. vádlottak tekintetében megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) évre, Terhelt2 III. r. vádlott esetében a büntetést 6 (hat) hónapra enyhíti.

Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztést fogházban rendeli végrehajtani.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 I. r. és Terhelt2 III. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 I. r. vádlottat 2 rendbeli vesztegetés elfogadásának büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 291. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a) pont], Terhelt2 III. r. vádlottat vesztegetés büntetében [Btk. 290. § (1) bekezdés 1. fordulat] mondta ki bűnösnek. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 2 év 8 hónap börtönben végrehajtható szabadságvesztésre, 200 napi tétel, napi tételenként 2 000 forint, végösszegében 400 000 forint pénzbüntetésre, valamint mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra; Terhelt2 III. r. vádlottat 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. A III. r. terhelt tekintetében a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját mindkét vádlott vonatkozásában – a III. r. terhelnél a börtönbüntetés végrehajtása elrendelésekor – a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napban állapította meg. Az I. r. vádlott esetében a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett arról, hogy e büntetést vagy a meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Az I. r. vádlottal szemben 2 400 000 forint erejéig vagyonek Kobzást rendelt el, illetőleg az I. r. vádlottat 11 080 forint, a III. r. terheltet 11 079 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[2] Az ítélet ellen a kihirdetésekor Terhelt1 I. r. és Terhelt2 III. r. vádlottak, valamint védőik elsődlegesen felmentés, másodsorban a kiszabott büntetések enyhítése, a III. r. vádlott védője ezen túlmenően a terhelt előzetes mentesítése érdekében jelentettek be fellebbezést (19. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 4-9. bekezdés).

[3] Az I. r. vádlott védője a jogorvoslatot a másodfokú eljárásban indokolta részletesen, melyben alapvetően arra utalt, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a tényállás hiányai, felderítetlen és iratellenes volta, valamint a törvényszék helytelen ténybeli következtetései miatt megalapozatlan, mely azonban az iratok tartalma és a bizonyítás eredményéből levont helyes ténybeli következtetés alapján kiküszöbölhető, ezáltal pedig lehetőség nyílik az I. r. vádlott felmentésére, esetlegesen a joghátrány enyhítésére. Az elsőfokon beszerzett bizonyítékok, köztük mindenekelőtt az I. r. vádlott vallomásának elemzésével kívánt rámutatni arra, hogy a D.-Ny. E. L. Egyesületben tevékenységet végző személyeknél természetesnek számított a pályázókkal való kapcsolattartás, mely az egyesületi tagokkal szemben elvárásként is megfogalmazásra került, ráadásul az I. r. vádlott a III. r. vádlottal a pályázaton túlmutató, korábbi ismeretségükön alapuló szakmai kapcsolatot is ápolt. Nem vitatta, hogy közöttük volt pénzmozgás, azt azonban már igen, hogy ez az I. r. vádlott tevékenységével állt volna összefüggésben, vagy bármilyen köteleességszegéshez fűződött volna. Cáfolni kívánta azt is, hogy az I. r. vádlott eljárása során a pályázatok eredményességét bármely módon befolyásolni tudta. Ezen felül különböző jogi megítélés alá esik az I. és II. számú tényállás szerinti elkövetési magatartás, az utóbbiban érintett pályázatot benyújtó gazdasági társaság képviselőivel az I. r. vádlott valójában nem is került kapcsolatba, ezért ebben az esetben összeférhetetlenség sem merülhet fel. A bizonyítás eredménye nem alkalmas a vádban megfogalmazott súlyos köteleességszegés alátámasztására, az nem tartalmaz titoktartási köteleességszegést, melyet viszont az ítélet tényállása igen, ezáltal az elsőfokú bíróság a vádon is túlterjeszkedett. Érvei szerint önmagában nem minősül a titoktartási kötelezettség megsértésének, ha a pályázat eredményét a hivatalos értesítés előtt közlik a pályázóval, ezt az I. r. vádlott által aláírt nyilatkozat sem tiltotta. Mindezek alapján bizonyítottság hiányára alapítottnak lehetőség nyílik felmentő rendelkezés meghozatalára, vagy konkrét köteleességszegés hiányában a cselekmény enyhébb minősítésére, ezáltal pedig méltányos büntetés, akár végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására. Utóbbi, a joghátrány enyhítését az I. r. vádlott feltárt személyi körülményei, egészségi állapota miatt is indítványozta. A súlyos halláskárosodással járó betegségeinek orvosi dokumentációját szintén csatolta (9. és 11. számú másodfokú irat).

[4] Terhelt2 III. r. vádlott védője elsődlegesen annak az álláspontjának adott hangot, miszerint az érintett egyesület nem gazdálkodó tevékenységének ellátása során bírálja el a pályázatokat, ezáltal pedig a cselekmény lényeges tényállási eleme hiányzik, és az I. r. vádlott sem volt olyan döntési helyzetben, hogy bármilyen módon befolyásolni tudta volna a pályázat sikerességét. Az elsőfokú ítélet tényállása részbeni megalapozatlanságban szenved, melynek kiküszöbölése eredményeként a vádlottak védekezését elfogadva felmentő rendelkezés hozható, vagy a büntetés jelentős enyhítésére kerülhet sor. Harmadlagos indítványa körében pedig előadta, hogy a III. r. vádlott azért érdemes az előzetes mentesítésre, mivel a huzamosabb ideje folyó büntetőeljárás a magánéletére és egészségi állapotára is negatív hatást gyakorolt, melynek következtében folyamatos orvosi felügyelet alatt áll. Ezen túlmenően a III. r. vádlott több társadalmi szervezetben, sportegyesületben, és gazdasági társaságban vállalt vezető tisztségviselői feladatokat, amennyiben pedig a büntetőjogi hátrányos jogkövetkezmények érintenék, az az általa vezetett kft. gazdálkodását az irányításra alkalmas helyettes vezető hiánya miatt döntő módon befolyásolná, és a társadalmi szervezetek működése is ellehetetlenülhet. Előzetes mentesítés nélkül egyéni vállalkozói tevékenységet sem gyakorolhat és az időközben megszerzett diplomáját sem tudná hasznosítani a köznevelésben. Indítványának alátámasztására fellebbezéséhez az említett társadalmi

szervezetek, gazdasági társaság alapidokumentumait érintő iratokat is csatolt (10. számú utóirat).

[5] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott határidőben tudomásul vette a határozatot (Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség B.3../2022/61., 20. számú elsőfokú irat).

[6] Az elsőfokú határozat az eljárásban szintén érintett M. L. I. II. r. vádlott tekintetében 2025. november 19. napján elsőfokon jogerőre emelkedett.

[7] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf../2026/2. számú észrevételében a jogorvoslatok egyik irányát sem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék a szükséges bizonyítást a megfelelő körben, a perrendi szabályokat betartva folytatta le, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és a cselekmények jogi minősítése is törvényes. Az elsőfokú ítélet szerinti joghátrányokat mindkét vádlott tekintetében méltányosnak találta, melyek a büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményekre, a korrupciós cselekmények társadalomra veszélyességére is tekintettel megfelelnek a büntetés céljainak és a belső arányosság követelményeinek. A cselekmény jellege miatt érdemesség hiányában nem tartotta alaposnak a III. r. vádlott előzetes mentesítésére irányuló indítványát sem, és a járulékos rendelkezések is törvényesek. Ezen okok alapján a felülbírálattal érintett mindkét vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[8] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen a védők és az ügyészség képviselője érdemi nyilatkozataikat az írásban előterjesztetteknek megfelelően, változatlan tartalommal fenntartották. Terhelt I. r. és Terhelt2 III. r. vádlottak nem jelentek meg a másodfokú nyilvános ülésen.

[9] A védelmi perorvoslatok a büntetés enyhítésére irányulóan alaposak.

[10] Az ítéltábla – a bejelentett jogorvoslatok okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül, a Be. 590. § (9) bekezdésének megfelelően kizárólag a fellebbezéssel érintett I. r. és III. r. vádlottakra vonatkozóan. Ennek megfelelően a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a súlyosítási tilalom keretei között a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére, végül a másodfokú bíróság a Be. 590. § (7) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó egyéb rendelkezések törvényességét is. A másodfokú eljárásban ekként teljes volt a felülbírálat, hiszen a fellebbezések részben a bűnösség megállapítását is sérelmezték, melyet a Be. 590. § (2) bekezdése egyébként főszabályként ír elő.

[11] A hivatkozott törvényhelyek szem előtt tartásával a másodfokú bíróság a továbbiakban azt ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. Ilyen okokra egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[12] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdés értelmében – a tényálláshoz kötöttség garanciális perjogi elvének megfelelően – a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[13] A megalapozottság fogalmát a törvény pozitív formában nem határozza meg, arra dogmatikai és elméleti alapon is a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. A jogtudomány és a bírói gyakorlat szerint ugyanakkor a tényállás általában akkor megalapozott, ha az elsőfokú bíróság (az elsődleges ténybíróság) a vádló által vád tárgyává tett és általa bűncselekménynek értékelt eseményt a vád keretei között, a tettazonosság elvének megfelelően a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valóságként, helyesen és hiánymentesen állapítja meg (BH2024. 106). Az említett követelményeknek a felülbírált ítélet megfelel, mert a tényállás a védők által jelzett okok miatt még részben sem volt megalapozatlan.

[14] Az I. r. vádlott védőjének az a hivatkozása sem bizonyult alaposnak, hogy a törvényszék e terhelt esetében a B. Bizottság tagjaként fennállt titoktartási kötelezettség megsértését felröva túlterjeszkedett volna a vádon, hiszen a büntetőjogi felelősséget megalapozó vádbeli tények is a H. B. Bizottságban betöltött tagsági tevékenységgel voltak összefüggésben, abba pedig beletartozik a jogtalan előny kérését követően e jogviszony alapján gyakorolt szavazás mellett az ennek következtében megszerzett még nem nyilvános információ kötelességszegő megosztása is (Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség B.3../2022/42. számú vádirat 4. oldal 4. bekezdés, 6. oldal 3. és 6. bekezdés). Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítás eredményére alapítottnan a pályázatban érintettek tájékoztatását a nyilvánosságra hozatal előtt a titoktartási kötelezettség megszegéseként foglalta a tényállásba ([51] bekezdés), mert a tények bővítése a tettazonosság keretei között a törvényi előírások sérelme nélkül elvégezhető volt.

[15] A törvényszék tehát az indokolt mértékben folytatta le a bizonyítást. A vádlottak a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését nem ismerték el, védekezésük szerint a pályázatok benyújtásával illetőleg elbírálásával összefüggésben mindenben szabályosan jártak el. E vallomások az elsőfokú bíróság nem fogadta el, ekként ügydöntő határozata I-II. számú tényállásának az alapját a további bizonyítékok képezték ([111] bekezdés), melyet az ügy iratai valóban alátámasztottak. Az ítéletben szerepeltetett gazdasági társaságok (M. P. Kereskedelmi és Szolgáltató Kft., A. M. Mezőgazdasági Kft.) által benyújtott támogatási kérelmekkel összefüggésben a büntetőeljárás alapját az I. r. vádlott által kért pénzösszeg, mint vagyoni előny képezte (I-II. számú tényállások), a törvényszék ezért utóbbi keretek között vizsgálta az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű közvetlen és származékos bizonyítékokat, majd azokat egyenként és összességében is hibátlanul értékelte. Részletesen kitért az I-III. r. vádlottaknak a közöttük már korábban visszanyúló ismeretséget, gazdasági kapcsolatot elismerő vallomása mellett a büntetőjogi felelősségüket elhárító, s azt kidomborító védekezésére, hogy az I. r. vádlott nem jogtalan előnyként részesült a számára az I. számú tényállás szerinti, tényszerűen átutalt juttatásban és tevékenységével összefüggésben nem kért előnyt sem az I. sem a II. számú tényállásban írt esetben.

[16] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében is mérlegelte, és nem tévedett, amikor a tényállást a központi vádbeli tényeket tagadó vádlottak védekezésével szemben elsősorban a bírói engedélyhez kötött leplezett eszközzel rögzített lehallgatási anyagra alapította, mert e bizonyítékokat az ítéletben hibátlanul indokoltak szerint más okirati és személyi bizonyítékok is támogatták, megerősítették. Utóbbiak közül kiemelendő tanú2 és tanú1, a pályázattal rendszer bemutatására pedig tanú4, tanú3, tanú6 tanúvallomása. A hangfelvételek tartalmát a törvényszék fokozott gondossággal elemezte és nem vétett logikai hibát a mérlegelés során ([64]-[83] bekezdések). A tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság a közvetett bizonyítás szabályait is helyesen alkalmazta, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre helytállóan következtetve, mely elengedhetetlen volt a korrupciós cselekményekre jellemző leplezett cselekménysor mellett. A mérlegelő tevékenység

eredményeként a büntetőjogi felelősség eldöntéséhez szükséges tények ezért hiánymentesen rögzíthetők voltak. A ténybeli következtetés a közvetett bizonyítás része, és az elsőfokú bíróság a logika törvényei szerint járt el mind a külső, mind a belső, a vádlottak cselekményhez fűződő értelmi- akarati viszonyára helyesen következtetve.

[17] A bizonyítékok értékelése, különösen a vádlottaknak az egyes részlettenyeket, a pénzmozgást részben elismerő, míg a büntetőjogi felelősséget megalapozó tényeket vitató vallomása és a tanúvallomások kapcsán utal rá a másodfokú bíróság, miszerint ilyen jellegű bizonyítási anyagnál gyakran előfordul, hogy egyes bizonyítékok tartalmával a mérlegelt tényállás ellentétbe kerül, de ez nem jelent sem felderítetlenséget, sem helytelen ténybeli következtetést. A bizonyítékok értékelésének ugyanis megszokott és logikus módja az, hogy a bíróság a vallomás – más bizonyítékokkal megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapításakor, míg a vallomás azon részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (BH1998. 418. III., BH2002. 87.).

[18] A részletezettek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék ítélete iratszerű, a lényeges bizonyítékokon alapul, logikai levezetése hibátlan és az indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben. A bizonyítékok értékelése törvényes és a ténymegállapító tevékenység sem kifogásolható alappal. A védelmi fellebbezések nem hoztak fel olyan új körülményt, amely az elsőfokú bíróság megállapításainak helyességét megkérdőjelezné. A vádlottak felmentését célzó jogorvoslatok kizárólag a feltárt és mérlegelt bizonyítékok elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésével vezethetnének eredményre, melynek azonban törvényi korlátját képezi megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elve. Ennek indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdése adja, ezen elv érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett ténybírói jellegét, a ténybeli hiba hiánya pedig kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban.

[19] A kifejtettek miatt a tényállást támadó, felmentésre irányuló jogorvoslatok nem foghattak helyt.

[20] A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést Terhelt1 I. r. és Terhelt2 III. r. vádlott bűnösségére, cselekményeik jogi minősítése pedig szintén megfelel a büntető anyagi jognak.

[21] Az anyagi jogi kérdések felülbírálata során elsőként az időbeli hatály vizsgálándó a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján, melyre az elsőfokú bíróság kifejezetten nem tért ki a határozatában, ezért az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy mindkét vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény (a korábbi törvény módosítása) nem eredményez enyhébb elbírálást. Az elkövetés után történt módosítások az ügy szempontjából releváns normákat csak az I. r. vádlott vonatkozásában alkalmazott pénzbüntetés egy napi tétel összegénél érintettek, s ott is hátrányosabban.

[22] Az ítéltábla nem észlelt olyan körülményt sem, ami a bűncselekmények tekintetében az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[23] Maradékalanul egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy Terhelt1 I. r. vádlott cselekményei a Btk. 291. § (1) bekezdés 1. fordulata szerint meghatározott (passzív gazdasági) vesztegetés elfogadása büntettének törvényi tényállási elemeit merítették ki, melyet mindkét esetben a (2) bekezdés a) pontja értelmében kötelességzegéssel követett el. Az I. r. vádlott nem vitásan a D.-Ny. E. L. Egyesületben betöltött pozíciója alapján, a H. B. Bizottság tagjaként folytatott működésével kapcsolatosan (a támogatási kérelmekre benyújtott pályázatok elbírálása körében) kért jogtalan előnyt, melyet az I. tényállásban írt esetben el is fogadott, ezért e cselekmények tettese. Terhelt2 III. r. vádlott pedig mint a jogtalan előny I. tényállásban írt nyújtója a Btk. 290. § (1) bekezdés 1.

fordulata szerinti (aktív gazdasági) vesztegetés büntetettét követte el. A bíráló bizottsági tagság, azzal való összefüggés és az I. r. vádlott valós döntési pozíciója a bizonyítás eredménye (tanú4, tanú6 tanúvallomása, a telefonbeszélgetések értékelt anyaga, [124] bekezdés) alapján kétségtelen, a kért – az I. tényállásban pedig át is vett – pénzösszeg, mint jogtalan előny tényállásszerűsége pedig nem igényel különösebb indokolást. Az I. r. vádlott tekintetében megállapított kötelelességszegés mint minősítő körülmény körében a törvényszék által kifejtetteket szintén mindenben osztotta a másodfokú bíróság ([120], [126] bekezdések), mert e terhelt tényállásszerű magatartása nem pusztán a védelem által az elsőfokú és a másodfokú eljárásban is visszatérően hivatkozott – önmagában nem tilalmazott – kapcsolattartást jelentette a pályázókkal, közvetítőkkel, hanem a kért jogtalan előny fejében valójában a döntés meghozatala során elvárt pártatlanság és az eredményére vonatkozóan vállalt titoktartási kötelezettség megszegését. Helytálló a gazdálkodó szervezetre vonatkozó szabályok alkalmazása az egyesület esetében, melyre a törvényszék szintén gondosan kitért a határozatában ([117]-[118] bekezdés), ezért az utóbbi tényállási elem hiányát kifogásoló, III. r. vádlott védője által előadott érvelés sem volt alapos.

[24] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta, azonban az ítéltábla egyetértett a védőkkel abban, hogy az enyhítő körülmények nyomatékát hangsúlyosabban szükséges figyelembe venni, mely miatt az elsőfokon kiszabott szabadságvesztések a vádlottak büntetlen előélete, a büntetőeljárás alatt tanúsított szintén jogkövető magatartása, továbbá az I. r. vádlottnak orvosi dokumentációval alátámasztott, valóban megromlott egészségi állapota, a bekövetkezett időmúlás és a személyükben rejlő valós társadalomra veszélyesség csekélyebb mértéke miatt túl súlyos, ez pedig a büntetések enyhítését valóban lehetővé tette.

[25] Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztéseket Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében 2 évre, Terhelt2 III. r. vádlottnál pedig 6 hónapra enyhítette. Ennél számottevőbb mérséklést a korrupciós büntettek valóban jelentős elszaporodottsága, fokozott tárgyi súlya miatt, az I. r. vádlottnál a többes elkövetés folytán nem tartott indokoltnak, az enyhítés által a törvényi minimum irányába elmozduló büntetések így is kellően méltányosak, a III. r. vádlott tekintetében pedig a próbaidőre történő felfüggesztés törvényes, indokoltan merült fel.

[26] Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a bűnösség beismerése esetén viszont a jelentősebb enyhítés lehetősége már alappal merült volna fel, amely teljeskörű beismerő vallomás, érzékelhető megbánás esetén akár az I. r. vádlott esetében is felvetette volna a büntetés végrehajtásának próbaidőre való felfüggesztését. A 2018. július 1. napjától hatályos büntetőeljárási törvény a jogalkotói szemléletváltásnak megfelelően a terhelti beismerésnek fokozott jelentőséget tulajdonít. A beismerés főleg az előkészítő ülésen, de az eljárás későbbi szakaszában is jelentősen meggyorsítja, megkönnyíti az eljárást, mely azzal jár, hogy az időigényes bizonyítás a továbbiakban mellőzhető. Mindezt pedig a vádlott javára megfelelően értékelni kell, amivel a bírói gyakorlat is egyre inkább azonosul, és az ítéltábla is követendőnek tart. Adott esetben azonban beismerő vallomás hiányában ennek egyik vádlott vonatkozásában sem teremthető meg a feltételei.

[27] Az I. r. vádlottnál a szabadságvesztés mellett kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés együttesen alkalmas a büntetési célok elérésére, mértéke igazodik a börtönbüntetéshez, ezáltal a joghátrány összhangban áll a büntetéskiszabási elvekkel, tetterányos és kifejezi az egyéniesítést is.

[28] A törvényszék nem tévedett abban sem, hogy az I. r. vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása is szükséges, figyelemmel arra, hogy a terhére rótt cselekményt nem vitásan haszonszerzés végett követte el. Az elsőfokú ítéletben megállapított mérték a napi tételszámokat illetően a bűncselekményhez mérten, az egynapi tétel összege pedig jövedelmi viszonyaihoz igazodva egyaránt arányosnak mondható.

[29] A másodfokú bíróság abban már nem találta alaposnak a III. r. vádlott védőjének a fellebbezését, hogy a terhelt érdemes az előzetes mentesítésre. Megjegyzendő, hogy az előzetes mentesítés vizsgálatát az elsőfokú bíróság tényszerűen elmulasztotta a határozatában, ezért azt pótolni kellett, de a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt III. r. vádlottnál nem állnak fenn a 8/2015. (IV.17.) AB határozat alapján egyébként hivatalból vizsgálandó előzetes mentesítésnek a törvényi előfeltételei. Ennek alapvető indoka az, hogy a vádlott korrupciós bűncselekmény elkövetésében vett részt, mely bűncselekménynél a bírói gyakorlat nem alkalmazza az előzetes mentesítést, ettől eltérni jelen esetben sincs megfelelő indok, a vádlott valóban kedvező személyi, családi körülményei ellenére sem. A bűncselekmény tárgyi súlya, az állami működés zavartalan és tiszta voltába vetett bizalom iránti érdek nem áll összhangban az előzetes bírósági mentesítéssel (BH1983.51., BH1983.221., Kúria Bhar.II.882/2021/7.). A bírói gyakorlat szerint az előzetes mentesítés ugyanis rendkívüli intézmény (BH1996.510.).

[30] Az I. r. vádlott javára bejelentett védelmi fellebbezés az enyhítésen túl még annyiban volt alapos, hogy orvosilag igazolt megromlott egészségi állapotát, nagyfokú hallásvesztésének és egyéb betegségeiből eredő egészségügyi kezeléseinek tényét az ítéltábla olyan különös méltánylást érdemlő körülményként értékelte, hogy az megfelelő alapot ad a szabadságvesztés enyhébb végrehajtási fokozatának meghatározására, konkrétan arra, hogy első büntényesként ilyen egészségi állapotában a végrehajtandó szabadságvesztés kiállása ne jelentsen a büntetési célokon túlmutató hátrányt a számára. Ezért a másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdés alapján eljárva úgy rendelkezett, hogy az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést a törvény szerint irányadó börtönhöz képest a Btk. 37. § (1) bekezdés szerinti eggyel enyhébb fokozatban, azaz fogházban rendeli végrehajtani. A Btk. 51. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel ez irányadó a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén a helyébe lépő szabadságvesztés fokozatára is.

[31] A részletezettek miatt a védelmi fellebbezéseket a szabadságvesztés büntetések enyhítésére, az I. r. vádlottnál pedig az enyhébb végrehajtási fokozatára is, a rendelkező részben foglaltak erejéig találta alaposnak a másodfokú bíróság.

[32] A határozatnak a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára, az I. r. vádlottnál alkalmazott vagyonek Kobzásra, és a bűnügyi költségre vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező további rendelkezései mindenben megfelelnek a törvénynek.

[33] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részeiben a Be.606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a további rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva – helyes indokainál is fogva – helybenhagyta.

[34] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú ítélet ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2026. június 4.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 25.B.430/2024/19. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.89/2026/13. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. r. és Terhelt2 III. r. vádlottra nézve a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. június 4.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke